

controleeren en uitzoeken der bewapening. Hier stortte alles voorwaarts, wat wapens had, en die ze niet had, liep zoo mee. Men had immers zijn vuisten en kon wapens bemachtigen. Toen Burgemeester Duno de arbeiders tot rede trachtte te brengen, alles beruiste op een misverstand, het militair stond niet aan den kant van Kapp en naar Hagen kwamen ze ook niet, stiet hij op luiden hoer. En zelfs als hun partijleider Ludwig eerst het resultaat van verdere onderhandelingen wilde afwachten vond ook hij geen gehoor. Gehoor vond slechts één roep en deze roep luidde: "Naar Wetter!"

De organisatie die in zoo'n situatie voor alles een bepaalde organisatievorm wil doordrukken of een reeds bestaande vorm wil opdringen is een buitenwoning, evenzeer als zij, die van geen regel en orde willen weten, alleen spontane samenwerking als het middel aanrijzen, wat hun klasse, als het er om gaat de overwinning te consolideeren, naar de chaos zou voeren.

Zooowel de organisatie als de spontane samenwerking zijn middel—geen doel. Het dogmatisch vasthouden aan het één zoowel als aan het ander kunnen het proletariaat onder bepaalde omstandigheden in zijn strijd belemmeren.

De volgende bladvulling, die we hadden ongenomen in het nummer van Juli, drukken we hier nog eens af, omdat we toen verzuimden de oorsprong van het citaat aan te geven.

Mandilsky spreekt op het 13e Ekki-plenum:

Wij werken nu eraan, wapens te fokken, en leggen hierin al onze revolutionaire hartstocht, al onze bolsjewistische dadendrang, de gloeiende energie van de voormalige frontstrijders van den burgeroorlog. In het voorjaar zullen we reeds een massale pluimveeteelt ontvouwen, omdat we weten, dat in het sowjet- of de (revolutionaire) wereldcrisis rijp wordt; in de eerste twee jaren zullen we de verstuipen vergroeten, en we zijn overtuigd, dat de Jaroslavler-sowjetkoe niet alleen het fascisme, maar ook het gezamenlijke wereldkapitalisme de genadestoet geven zal.

(Overgenomen uit Rundschau no. 11, 2e Jaargang 1934 blz. 390.)

P. I. C.

PERSDIENST VAN DE GROEP VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voort tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitbuiting zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internationale

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Achtste Jaargang No: 2.
Februari 1935 No: 1.

STAATSKOMMUNISME en VOLKENBOND

Op de 17e partijdag der Russische communistische partij hield Stalin een rede waarin hij o.a. verklaarde: "Wanneer de belangen van de Sovjet-Unie een toenadering tot dit of dat land vereisen, hetwelk geen belang heeft bij het verstoren van de vrede, dan zijn wij daartoe zonder twijfel bereid." En verder zeide hij: "Onze buitenlandse politiek is een politiek van handhaving van de vrede en van versterking der handelsbetrekkingen met alle landen. De Sovjet-unie denkt er niet aan iemand te bedreigen of — nog veel minder — iemand te overvallen. Wij zijn voor de vrede en verdedigen de zaak van de vrede." En als uitvloeisel van deze vredespolitiek werd Rusland in September van het vorige jaar, lid van de volkenbond met permanente raadszetel. Voor ons gaat het er om, de betekenis hiervan nader te belichten en te verklaren hoe het gekomen is. Onjuist is de mening, als zou eerst door de intréde in de volkenbond Rusland zich in de rij der kapitalistische staten hebben geschaard. Het is niet de eerste maal dat Russische en Europese of Amerikaanse staatslieden elkaar aan dezelfde diplomatenafel vinden. Deze nieuwe samenwerking met het internationale kapitaal is niet een plotselinge sprong van een proletarisch-revolutionaire naar een burgerlijk-revolutionaire politiek. Het is een verbetering van de reeds bestaande goede verstandhouding.

Ongetwijfeld verschilt de huidige houding van Rusland ten opzichte van de volkenbond met vroeger. In een interview met de heer Farbmán, korrespondent van de "Observer" en de "Lancaster Guardian" verklaarde Lenin: "De volkenbond draagt zo sterk het stempel van zijn ontstaan uit de wereldoorlog, hij is zo onverbreekbaar verbonden met de vrede van Versailles, hem ontbreekt zo geheel en al datgene wat naar een werkelijke gelijkberechtiging

... zullen zien, alles wat een werkelijk vreedzaam samenleven mogelijk zou maken, dat onze negatieve houding ten opzichte van de volkenbond mijns inziens begrijpelijk is en geen verdere commentaren behoeft." Tegenwoordig huldigt de Russische regering de volkenbond als een steunpilaar voor de vrede in Europa.

Maar Tsjitsérin, de tweede Russische volkskommissaris voor buitenlandse zaken achtte het toch wel mogelijk, dat de Sovjet-regering een waarnemer in de volkenbond zou zenden, een vertegenwoordiger der Russische regering, hoewel hij het lidmaatschap van Rusland voor onmogelijk hield. Het verschil tussen vroeger en nu, is niet zo heel bijzonder groot. En wat men een zwenking van Sovjet-Rusland genoemd heeft, is slechts het logische gevolg van de economische ontwikkeling van Rusland. Want de economische stuktuur van een maatschappij, bepaalt haar sociaal en politiek karakter.

Niet door zijn volkenbondspolitiek is Rusland veranderd, maar doordat er in Rusland economische veranderingen hebben plaats gevonden, werd Rusland genoodzaakt zijn volkenbondspolitiek te veranderen.

De vraag naar de oorzaak hiervan is dus de vraag naar de economische ontwikkeling van Rusland, een ontwikkeling waarvoor de Oktoberrevolutie de mogelijkheden schiep.

De volkenbond is ontstaan als gevolg van het Versailler verdrag, als resultaat van de eerste imperialistische wereldoorlog. De geweldige toename van het kapitaal, veroorzaakt door de groei der productiekrachten in de 19e eeuw, deed alle krachtige staten er naar streven zich nieuw gebied te veroveren, vooral in Azië en Afrika. Elke machtige kapitalistische staat zocht het monopolie van grondbezit en van uitbuiting van vreemde gewesten. Het moderne, d.w.z. het imperialistische kapitalisme exporteerde kapitaal en productiemiddelen om vreemde landen kapitalistisch te exploiteren, de bodem te ontregelen en de inwoners te verproletariseren, tot nieuw uitbuitingsobject te maken. Dit maakte de politieke beheersing dier landen noodzakelijk. De geschiedenis van de laatste helft der vorige eeuw is dan ook de geschiedenis van koloniale oorlogen en veroveringstochten. Engeland bezette Egypte, Japan vocht tegen China en bezette Korea, Amerika vocht tegen Spanje en nam de Philippijnen en Cuba in beslag, Engeland nam Zuid-Afrika, de uitbreidingszucht van het Russische rijk veroorzaakte de Japans-Russische oorlog.

Toen de wereld verdeeld was, toen er zo goed als geen vrij land meer over bleef, barstten de crisissen los: 1) de mogend-

1). De crisis kan niet alleen worden verklaard uit de onmogelijkheid van verdere expansie om de meerwaarde te realiseren door de producten te verkopen. Evengoed is hij het gevolg van het feit, dat er niet voldoende meerwaarde kan worden geproduceerd om de kapitalen opnieuw te bevruchten, of, van de andere kant bekeken, van de reusachtige groei van de kapitalen. Vandaar ook dat in een land als Japan, met een moderne industrie feitelijk niet van crisis kan worden gesproken. (Zie het artikel over Japan in dit nummer. Vergelijk ook "bewegingswetten van het kap. bedrijfsleven, uitgave van de G.I.C.).

heden wilden elkanders bezit. Want de ontwikkeling der productiekrachten en de opeenhoping van kapitaal dwingt hen tot het zoeken naar nieuwe uitbreidingsmogelijkheden. Niet alleen koloniën wil het imperialisme, maar ook invloedssferen voor de handel, financieel, industrieel en grondstoffen-monopolie. Alle grote staten zoeken wereldmacht, beheersing der zee, een monopolie voor zich. Dit is de oorzaak van de oorlog en riet, zoals Kautsky tracht aan te toonen, het militaristische chauvinisme der centralen. 2).

Het gaat er om welke kapitaalsgroep de grootste invloed op de wereldmarkt zal krijgen. Het gaat er om, welke mogendheid de ruimste beschikking over de grondstoffen zal krijgen. De wereldoorlog was een gevolg van het wezen van het kapitalisme; het was een strijd om het bezit der wereld. Het ging om West-Afrika om om Polen, om de Silezische mijnen, Konstantinopel en de Bosphorus om het Turksche rijk, de Saarkolen, de mijnen van Elzas-Lotharingen en om Klaatschau. En toen expansiezucht en imperialistische belangen ook Amerika in de oorlog dreven, werd de strijd ten nadele van het Duits-Oostenrijksche imperialisme beslist. Toen werd een vrede gedictend die de belangen van het Engelse, Franse en Amerikaanse imperialisme tot uiting bracht. Aan Duitsland werden Elzas-Lotharingen, Pruisisch Polen en al zijn koloniën ontnomen, de Oostenrijksch-Hongaarse monarchie werd verscheurd en Polen kreeg een deel van Pruisen en Galicië. Bovendien werd aan Duitsland een enorme oorlogsschatting opgelegd, en zijn vloot en leger tot een zeer kleine sterkte vermindert. Voor de verleiding om al de wensen van het Franse imperialisme ineens vervuld te zien, is Frankrijk bezwaken. De algehele hegemonie in Europa waar het naar streefde, trachtte het door de vorming van financiële bondgenootschappen met de Oost-Europese staten te verkrijgen en hiervoor trotseerde het zelfs een verwijdering van het Engels-Amerikaanse imperialisme.

Want wat was het doel van de politiek van Engeland en de Vereenigde Staten? Een zwak en verbrokken Europa, want dan zouden Engeland en Amerika de gelegenheid hebben de wereld politiek te beheersen en economisch uit te buiten. Daarom propageerden Wilson, Lloyd-George en Asquith het wereldverbond der volken. Daartoe wilden zij het "zelfbeschikkingsrecht der naties van Europa" (niet van Azië en niet van Afrika). Want het "zelfbeschikkingsrecht" zou deze naties niet sterk, maar zwak maken, en dan konden Engeland en de Vereenigde Staten leerszen over de wereld.

Uit deze wensen van het Engelse en het Amerikaanse imperialisme naar een verdeeld Europa en van het Franse imperialisme naar een door Frankrijk geleid Europa, is de Volkenbond ontstaan. Hij werd in 1919 opgericht als uitvloeisel van het vredesverdrag van Versailles en door het Franse, het Engelse en het Amerikaanse imperialisme schijnheilig gepresenteerd als de Bond, die de zelfstandigheid der naties zou verzekeren en de wereldvrede bewaren. Dit was een grove imperialistische leugen, want de zelfstandigheid en de zelfbeschikking van alle naties in Europa en in

2). Zie Karl Kautsky, "Hoe de oorlog ontstond".

4.
een wereldbond der "volken" zijn onmogelijk. Want de belangen van al deze kapitalistische naties, die in de burgerlijke terminologie "volken" heten, zijn geen gemeenschappelijke belangen, die zij gezamenlijk in de volkenbond kunnen behartigen, maar de belangen dezer "volken" zijn verschillend en er zijn onder hen machtige en zwakke. Onder het kapitalisme moet dit leiden tot overheersing van de sterke kapitalistische macht door de andere er gezamenlijke uitbuiting van het internationale proletariaat. En de volkenbond vergemakkelijkt dit.

Wat de tweede taak van de z.g. volkenbond betreft, de verzekering van de vrede in Europa, dat betreft niets anders, dan dat de bond er voor te zorgen heeft, dat de meerwaarde, verkregen door de uitbuiting van Europese en gekleurde arbeiders, aan de verschillende kapitalisten toevloeit, in de verhouding zoals die door de vrede van Versailles is bepaald. Waar men in het volkenbondsstatuut dan leest dat de volkenbond dient ter handhaving van de vrede, moet men in de plaats van "vrede" lezen: "Vrede van Versailles." Ook hier is de volkenbond de zaakwaarnemer van het overwinnende imperialisme. 3).

Zijn doel kunnen we als volgt samenvatten:
1) Hij moet er voor zorg dragen, dat het leeuwendeel der Europese meerwaarde aan Frankrijk toevloeit.
2) Hij moet door zijn bestaan de oorzaak zijn van een zwak en krachteloos Europa, zodat het Amerikaanse imperialisme de wereld kan plunderen.

Zoals we reeds opmerkten, bestaat er dus een groot belangenverschil tussen Amerika en Frankrijk.

Frankrijk wil een volkenbond en een zwak Europa opdat Frankrijk de lakens uit kan delen. Daarom is Frankrijk, tenminste in de eerste periode van de volkenbond, een tegenstander van Duitslands lidmaatschap.

Amerika wil een volkenbond en een zwak Europa, opdat Amerika de lakens uit kan delen. Daarom wordt Amerika zelf geen lid van de volkenbond, en daarom verzet Amerika zich niet tegen Duitslands lidmaatschap, want daardoor zal Frankrijks invloed worden vermindert en Europa dus nog zwakker worden.

De tegenstelling die na de oorlog tussen het Engelse en Amerikaanse kapitalisme ontstaat, en de geweldige crisis, die het Engelse imperium telt, 4) maken dat Engeland een politiek gaat voeren, die tussen de Franse en Amerikaanse inligt.

Wat was het gevolg van dit alles? Frans-Engels-Amerikaanse trusts gingen de wereld beheersen. De grote massa kon toen geweldig onderdrukt en uitgebuit worden. Dat is dan de wereldvrede van het overwinnende imperialisme. En de volkenbond is tot dit alles middel. Hij is een vereniging van imperialistische rovers, met het doel, nu de expansiemogelijkheden uitgeput zijn, het internationale proletariaat te misleiden om het intenser te kunnen uitbuiten. Daarom heeft de volkenbond alle problemen voor welke hij gesteld is, n.l. de problemen der z.g. minderheden,

3). Natuurlijk is ook de volkenbond een instrument, waarom de kapitalistische machten strijden; en zo wordt de politiek van de volkenbond grotendeels bepaald door de ogenblikkelijke machtsverhoudingen.
4). Zie Jan Romein, "Machten van dezen tijd".

6.
Aan de andere kant echter was de achterlijkheid, het gebrek aan technische rijpheid, natuurlijk een geweldige belemmering.

Ekonomisch was de Russische revolutie voor de taak gesteld: ten eerste het verkapte landbouw-feodalisme en de nog bestaande uitbuiting der boeren als lijfeigenen op te heffen, de landbouw te industrialiseren en onder de voorwaarde van de moderne warenproductie te plaatsen; ten tweede de onbeperkte vorming van een klasse van werkelijk "vrije" (dat betekent voor Rusland dus: van hun landelijk bestaan losgeslagen) arbeiders mogelijk te maken en de industriële ontwikkeling van alle feodale ketenen te verlossen. De economische vraagstukken van de Russische revolutie waren dus in grote trekken vraagstukken van de burgerlijke revolutie.

Politiek was de Russische revolutie voor de taak gesteld: de absolute staat te vermorzelen en de bevoorrechtiging van de feodale adel als "eerste stand" op te heffen, een regeringsvorm en een staatsmachine te scheppen, die de oplossing van de economische taak van de revolutie politiek verzekerden. De politieke vraagstukken van de Russische revolutie waren dus in volkomen overeenstemming met zijn economische voorwaarden; -- de vraagstukken van de burgerlijke revolutie: 5).

Al overheersten in de aanvang proletarische tendenzen -- een gevolg van het tweeslachtig economisch karakter van Rusland -- en stonden de proletariërs vooraan in de strijd, de revolutie werd voor het grootste deel gedragen door de grote massa's van arme boeren -- ook weer een gevolg van de tweeslachtige economische structuur. Toen de revolutie in de voornaamste West-Europese landen zich niet doorzette, ebde de revolutionaire vloedgolf weg. In het alleenstaande Rusland kon -- juist door de grote talrijkeheid van de boerenklasse -- de opheffing van de uitbuiting en de onteigening van het privaatbezit niet worden doorgezet. Na de periode van het oorlogskommunisme kwam de Nieuwe Economische Politiek, kortweg aangeduid met de naam N.E.P. Onder leiding van Lenin en de bolsjewistische partij -- welke langzamerhand in de plaats van de raden de werkelijke macht in het land uit gaat oefenen -- werden de grondslagen voor het staatskapitalisme gelegd. De wereldrevolutie werd op de achtergrond gedrongen en de werkelijke verhoudingen in Rusland versluisd. De wetten der kapitalistische warenproductie begonnen zich onder deze verhoudingen te doen gelden en daarmee was het lot van Rusland bezegeld.

Doordat in de jaren 1914-'17, door de hongerkatastrofe het economisch leven geweldig was ontwricht en de moeilijke taak van economische rekonstruktie ontzettende offers vroeg, werd Rusland -- toen reeds -- in de richting der kapitalistische staten gedreven.

De eerste aanraking was het Italiaanse fascisme, Turkije, Duitsland. Deze buitenlandse politiek van Rusland moet door de sekties der Komintern in de diverse landen ideologisch worden verdedigd.

5). Zie de "stellingen over het bolsjewisme" in het P.I.O. van April 1934. (Bij ons nog verkrijgbaar tegen 5 ct.).

de problemen die ten grondslag liggen aan de territoriale conflicten tussen landen van de bond, en het ontwapeningsprobleem niet kunnen oplossen. Al de kwesties, waarmee de volkenbondsvrienden als politieke successen van de bond voor de dag plegen te komen, zijn of in wezen geen politieke, maar juridische kwesties, of zij zijn of niet door hem beslecht, of beslecht in het belang van het Franse imperialisme. En daar waar het een conflict van wereldmaatschap betreft, zoals het conflict tussen Japan en China, diende de bond overeenkomstig zijn karakter, de belangen der grote imperialistische mogendheden, door zijn medewerking te verlenen bij een nieuwe verdeling van China.

In de volkenbond een instrument te zien ter handhaving van de vrede in Europa, het komt besloten te zijn door de huidige belangen van het wereldimperialisme, betekent blind te zijn voor het feit, dat de oorlog een onvermijdelijk begeleidingsverschijnsel is van de imperialistische fase van het kapitalisme. Aan de Russische regering zijn deze feiten zeer wel bekend, zoals ze aan elke regering zeer wel bekend zijn. Maar de economische factoren, welke steeds de politieke bepalen, dwongen Rusland met geweld op de ingeslagen weg. De voorstelling van de volkenbond als een vredesinstrument is een bewust bedrog aan het internationale proletariaat en de intree-rede welke Litwinof te Genève hield, en waarin hij zeide medelijden te hebben met staatslieden van bekrompen geest, kan slechts als een aan datzelfde proletariaat bedacht zijn.

Om dit optreden te kunnen begrijpen, dienen wij, zoals reeds werd uiteengezet, de economische ontwikkeling van Rusland in het oog te vatten, en dit zal ons voeren naar de kern van het probleem.

Met zijn Czarisme, met zijn grootgrondbezit, kerk, leger, politie en bureaucratie, was het Rusland van de 19e en het begin van de 20e eeuw een echte feodale staat. De landbouwhuishouding omvatte 4/5 van de Russische bevolking en meer dan de helft van de totale Russische productie. Ondanks de opheffing in 1861, was de lijfeigenschap praktisch blijven voortbestaan.

Dit achterlijke land, dat telkens in conflicten met meer ontwikkelde buitenlandse mogendheden werd betrokken, spande alle krachten in, om een apparaat op te bouwen, dat dienen moest om de middelen te verschaffen voor een militaire organisatie.

Zo werd het Czarisme, dat bij de vervaardiging van zijn legerbehoeften onafhankelijk van het buitenland wilde zijn, de ontwikkeling van de Russische industrie. Althans, het was de karakter twee verschillende productiewijzen, feodalisme en kapitalisme versmolten nu op zijn bodem tot één geheel. Dit is voor de ontwikkeling van de revolutie van 1917 van beslissende invloed geweest.

Aan de ene kant heeft het feodale karakter van Rusland de ontwikkeling der industrie begunstigd. De lijfeigene boeren konden als seizoenarbeiders in reusachtige massa's in de fabrieken worden samengepakt, waardoor het mogelijk werd, dat, zonder dat eerst het kleinbedrijf onttrad, in Rusland direct het grootbedrijf ontstond.

grondbezitters ontstaan. Het kleine bezit was hier, volkomen in overeenstemming met de Marxistische theorie, de basis waaruit een nieuwe klasse kon opgroeien.

De bezorgdheid, die het snelle toenemen der nieuwe koelakken wekte, drong de Russische regering na lang aarzelen tenslotte tegen hen op te treden en hen te onteigenen. Maar in de strijd die ontbrandde, bleven de koelakken overwinnaar. Voordat hen hun vee werd afgenomen, slaagden zij het en stakten tevens hun leveringen; en de Russische markt—die voor een zeer groot deel op hen was aangewezen, stakte. Na een periode van levensmiddelenrantsoenering moest de Russische regering de vrije handel weer toelaten.

Toen ontbrandde de strijd om de kolchozen en ook daar moest de Russische regering voor de boeren kapituleren. De Amerikaanse journalist Louis Fischer—die tussen haakjes Stalinist is—schreef hierover: "Het Kremlin deed een concessie aan het dorp, het stond aan de gekollektiviseerde boeren toe, hun eigen vee en gevogelte te houden en bovendien hun eigen moestuin. In Mei 1932 legaliseerden partij en regering de verkoop van de overschotten der boeren op de markt." — "De Russische boer is dus lid van de kolhoz en aan dit feit dankt hij het privilege zijn eigen boerenbedrijf te mogen uitoefenen. Hij wijdt zich slechts op pervaakkig aan de kommune en concentreert zijn werkzaamheid op zijn eigen huishouding, welke hem tot een welgestelde boer maakt". Tot zo ver Louis Fischer. 8)

De ontwikkeling heeft in Rusland geleid tot een opheffing der feodale toestanden, maar de organisatie der landbouwhuishouding, die ervoor in de plaats gekomen is, heeft met socialisme niets te maken. En met de Russische industrie is het evenzo gesteld. Het vijfjarenplan heeft een geweldige industriële vooruitgang ten gevolge gehad, maar de loonarbeid en daarmee de uitbuiting en de kapitalistische ontwikkelings-tendenzen zijn blijven bestaan.

Dit is niet de opbouw van het socialisme. De privaatkapitalistische huishouding verdwijnt en maakt plaats voor een staatskapitalistische. Zo heeft het bolsjewisme zijn historische taak—het voleindigen der burgerlijke revolutie,—vervuld.

Maar door deze ontwikkeling, gezien de Russische achterlijkheid, slechts kon plaats vinden met de steun van de industrie der omringende en West-Europese kapitalistische landen—een steun, waarvan men zich door de handelsverdragen had verzekerd—werd de wereldrevolutie, als met het staatskapitalisme onverenigbaar, op de achtergrond geschoven. Dit manifesteerde zich in de bekende theorie van Stalin van het socialisme in één land. Dat men hier van socialisme sprak, was platte demagogie tegenover het proletariaat. De politiek van Rusland werd—in overeenstemming met de economische structuur—kapitalistisch en zij richtte zich naar de kapitalistische staten. Hier ligt de diepere oorzaak van het onbetwistbare feit, dat Rusland zich

8). Zie Louis Fischer, Privateigendom in Sowjetrussland? Die Neue Weltbühne, II Jahrgang, Nummer 39, 28 September 1933.

Dat Rusland zich eerst in de richting Italië, Duitsland, Turkije oriënteert, is geen toevalligheid. De tegenstellingen in het kapitalisme maakte deze richting als de enige mogelijke.⁶⁾ De tegenstrijdige belangen, die na de oorlog tussen de verschillende kapitaalsgroepen bestonden, verhinderden een eensgezind optreden tegen Rusland.

Toen Russische diplomaten gingen optreden, moest dit optreden in de hoofden van de arbeiders ingang vinden, het moest worden goedgepraat. We krijgen een nieuwe toon en tactiek in de "klassenstrijd" (!): het diplomatieke spel. De verdragen met buitenlandse mogendheden werden voorgesteld als overwinningen en voor het "vaderland van alle voeren en arbeiders" en tevens (!) van het wereldproletariaat. Als men zich van de steun van een bepaalde kapitaalsgroep had verzekerd, werd dit zelfs "Marxistisch-Leninistisch" gerechtvaardigd. Een van de gevolgen hiervan echter was, dat de Duitse revolutie werd neergeslagen met mate-rieel, dat uit Rusland afkomstig was, en in waarheid had ook dit optreden met kommunisten niets te maken.

zoals wij reeds hebben opgemerkt, is de belangrijke positie die de boeren innamen en innemen, voor Rusland de beslissende faktor. En de geschiedenis van de ontwikkeling van Rusland is dan ook de geschiedenis van een strijd met, een strijd om, en een strijd tegen de boeren.

Herman Gorter was het, die reeds in 1920 en de daarop volgende jaren, de ontwikkeling van Rusland en de ineenstorting van de Koinintern, welke de laatste tien jaren te zien gaven, in grote lijnen juist aangaf. 7).

De invoering der N.E.P. had een nieuw optreden van kleine warenproducenten tengevolge en na het jaar 1921 ontstaan nieuwe sociale verschillen op het Russische platteland. Doordat de mogelijkheid van geldverdiene bestaat, komt er een nieuwe klasse van welgestelde grote boeren. Dit kon gebeuren, omdat in Rusland op het land de voorwaarden voor het ontstaan van een nieuwe klasse niet waren weggenomen. De bolsjewistische leuze: "Het land aan de boeren", had geleid tot een onteigening der grootgrondbezitters. Hierna konden het land verdeeld en zodoende waren er kleine

c). Want de revolutionaire weg, dat wil zeggen, een onverzoenlijke strijd aanbinden tegen het wereldkapitaal, door in alle landen werkelijk marxistische revolutionaire partijen te vormen, kon en wilde dus, Rusland niet gaan. Gedreven door Ruslands kleinburgerlijke verhoudingen, voerden zij een kleinburgerlijk opportunistische, inplaats van een proletarisch-revolutionaire taktiek. Zie Herman Gorter, De Internationale van Moskou, De Nieuwe Tijd, September 1921.

7). We verwijzen hier naar Gorter's "Open brief aan Partijgenoot Lenin", naar het reeds genoemde artikel (zie noot 3), en naar de uit het Duits vertaalde brochure: "De Derde Internationale op sleeptouw der Internationale Bourgeoisie". De richting die in deze brochures wordt uitgewerkt, en welke Lenin de "Kinderziekte van het Kommunisme" noemde, is door de historische feiten der laatste tien jaar, volkomen in het gelijk gesteld.

ontwikkelt en de Derde Internationale vervalt. Want dit lichaam is, bij de politiek, die Rusland moet voeren, een hinderpaal. Onvermijdelijk wordt Rusland er toe gedreven de Derde Internationale in de landen die een pro-Franse politiek voeren te likwidieren. Het congresfront in Frankrijk zelf, waar de sectie der Komintern in de tweede Internationale wordt opgelost, moeten wij als een eerste stap in deze richting verklaren.

De oorlogsmogelijkheden in een imperialistische wereld, aan de ene kant, te dringende noodzaak de industriële opbouw in vrede voort te zetten, aan de andere kant, een verschuiving in de klasseverhoudingen te weeg zou kunnen brengen, waren aan de andere kant de oorzaken van de vrede wil der U.S.S.R. Ze kwam men nadat de verhoudingen in Europa zich gewijzigd hadden tot een toelating tot Frankrijk, dat bij de vrede van Versailles, zoals wij hebben gezien, eveneens groote belangen had. De russische introde in de Volkenbond moet zodoende worden opgevat als een poging het Frans-Russische imperialisme te versterken.

toe versterken.
Voor Frankrijk zit hier de bedoeling achter de groote Euro-
peesche uitwijking te blijven. Rusland heeft hierbij de bedoeling
de bestaande ekonomiese verhoudingen in Oost-Europa te bestan-
digen, de industriele opbouw in Rusland te voltooien en dan
Siberie te industrialiseren en uit te buiten. Dat is het Rus-
siese imperialisme. In een wereld zonder expansie-mogelijkhe-
den is dat voor het staatskapitalisme van Rusland de oplossing.
Het internationale proletariaat, dat zich tegen het interna-
tionale kapitaal verzet, moet zich dus ook tegen Rusland ver-
zetten. Hierbij moet het zich niet laten weerhouden door de
horrorisering aan de Oktoberrevolutie. Want de Oktoberrevolutie
was niets anders dan de Russiese burgerlijke revolutie, hoe-
wel de eigenaardige, tweeslachtige russiese verhoudingen het
noodzakelijk maakten, dat het proletariaat haar voltrok.
"De eis, een illusie op te geven, schreef Marx in 1844. Is
"de eis toestanden op te heffen, die zulk een illusie in
"dit maken." De eis de illusie over de bolsjewistische Okto-
berrevolutie op te geven, is de eis het Russiese en het inter-
nationale proletariaat van de kapitalistische uitbuiting te
bevrijden. De politiek van het internationale proletariaat
heeft nooit een volkenbonds-politiek zijn, maar slechts een po-
litiek tegen de Volkenbond. Niet samen met de imperialistische
roovers, tegen het fascisme voor de vrede van de U.S.S.R.
maar tegen elk imperialisme voor de wereldrevolutie.

0101010101010101

VERANTWOORDING: ontvangen van H.B. to A. 0.75
W. to H. 0.25
Uitgeloot de obligaties: 5 9 on 17.

DE GRONDSLAGEN VAN HET JAPANSCH- IMPERIALISME.

Het Japansche exportoffensief.

Gedeeltelijk als gevolg van de normale ontwikkeling, gedeeltelijk ook onder invloed van de wereldcrisis, heeft het Japansche kapitalisme een grootscheepsche aanval op de Europeesche en Amerikaansche industrie ondernomen. Terwijl het er zich tot voor enkele jaren nog toe beperkte hen de Oost-Aziatische markten te betwisten, boort het zich nu tot in de middelpunten van de wereldhandel en de wereldindustrie in. Er is nauwelijks nog een afzetgebied, nauwelijks nog een productietak, door Japan nog niet onder het bereik van zijn exportpolitiek gebracht. Het Japansche kapitaal gaat over de heele lijn van het economische wereldfront tot de aanval over.

De totale omvang van de Japansche buitenlandse handel is weliswaar nog klein. Berekend op de basis van de goud-dollar, was het aandeel van Japan in de buitenlandse handel van de geheele wereld volgens de volkenbondstatistieken in 1933 ongeveer 3,2%. (744 van de 23.105 miljoen.). Belangrijker dan dit waarde-aandeel is echter de ontwikkelingsrichting van de buitenlandse handel van Japan, die in de laatste jaren een buitengewone kracht heeft ontwikkeld. Terwijl de buitenlandse handel van de Vereenigde Staten in het jaar 1933 tegenover 1932, berekend volgens de waarde, met 3% achteruitging, steeg de buitenlandse handel van Japan met 35%. Dat deze stijging niet alleen kan worden toegeschreven aan de devaluatie van de yen, (dat wil zeggen, dat hij niet slechts schijnbaar is, omdat een bepaalde hoeveelheid in een kleinere eenheid wordt uitgedrukt, waardoor hij groter lijkt), volgt uit het feit, dat de uitvoer van katoenen weefsels b.v., naar de werkelijke hoeveelheid, met 11% is gestegen. En alles wijst er op, dat dit "hoeveelhedaandeel" van Japan verder stijgt.

Verreweg het grootste aandeel in de Japansche export heeft de textielindustrie, die in 1933 nog 63% van de Japansche export opleverde. De uitvoer van katoenen weefsels alleen steeg van 1418,7 miljoen yard in 1928 tot 2090,2 miljoen yard in 1933. Desondanks neemt de textielexport in verhouding af, want hij alleen bedroeg in 1929 72% van de totale uitvoer. Dat beteekent dus, dat Japan in toenemende hoeveelheid, ook andere industrie-producten gaat uitvoeren.

De Japansche textielindustrie, heeft die van de rest van de wereld op de Oost-Aziatische, Britsch- en Nederlandsch-Indische markten al volkomen onder de voet geloopt. De overige Japansche export-industrie begint op dezelfde markten de Europeesche en Amerikaansche te verdringen. Mandsjoerijse ruwzjer, buizen, fietsen, naaimachines, enz., zijn voor Japan tot belangrijke exportartikelen geworden. In Nederlandsch-Indië b.v. was in

1933 van de 5292 ton ingevoerde rijwielenonderdeelen niet minder dan 4933 ton van Japansche herkomst. Afghanistan, vroeger een afnemer van Britsch-Indië, is volgens de mededeelingen van een Indische handelsdelegatie, tegenwoordig volkomen in handen van de Japansche exporteurs.

Maar Japan stuwet tot ver over het gebied voort, dat het aardrijkskundig als zijn natuurlijk afzetgebied beschouwt. Het nestelt zich in het nabije Oosten. Zijn invoer naar Palestina steeg reeds in 1932 met het vijfvoud tegenover het vorige jaar. Voor de versteviging van de handelsbetrekkingen met Egypte werd in 1933 November 1933 de "Association du Commerce Egypto-Japonais" (Egyptisch-Japansche handelsvereniging) opgericht, waartoe behalve de vier grootste spinnerijen van Japan meer dan 200 textielondernemingen, banken, scheepvaartmaatschappijen, import- en exporthuizen hooren en die behalve textiel ook tabak, gloeilampen, porcelein, rubberschoenen, speelgoed, enz. uitvoert. Waar Japan er toe overgaat, het leeuwendeel van de Egyptische katoenproductie af te nemen, — die door zijn kwaliteit van steeds groter betekenis wordt voor de Japansche industrie, aarzelt het niet voorbereidingen te treffen, om de Egyptische Japansche exportmarkt voor zich op te eischen.

De Japansche-Australische handelsbetrekkingen schijnen zich snel te verstevigen, daar Japan een afnemer in het groot van Australische wol is geworden. Dienovereenkomstig eischen Australische bankeringen tegenwoordig een sterke uitbreiding van de handelsbetrekkingen met Japan.

In de Afrikaansche koloniën, vooral in de vroegere Duitse en in die van Frankrijk in Noord-Afrika, heeft de Japansche handel zich reeds in hooge mate vaste voet verschaft. Japan biedt daar kleedingstukken, kunstzijdeartikelen en de meest verschillende kleine artikelen aan met een prijsverschil van tot 50% beneden de Europeesche waren.

De waarde van de invoer van Japan naar de belangrijkste Zuid-Amerikaansche staten: Argentinië, Brazilië, Peru, Chili, nam van 1932 tot 1933 met 135% toe. Alleen al de hoeveelheid naar Argentinië verkochte katoenvaren verdrievoudigde zich in hetzelfde tijdvak. Bovendien won Japan op de Midden-Amerikaansche markten, (Mexico, enz.), veel terrein.

Japan in Europa.

Terwijl de Europeesche concurrentie voor enkele jaren alleen nog maar de Japansche textielexport vreesde, maakt hij tegenwoordig op de meest verschillende productiegebieden alarm. Het "made in Japan" bevindt zich op de meest verschillende producten, in de eerste plaats op rubber- en metaalwaren. Japansche gloeilampen worden voor 4 cent het stuk aangeboden en Oostenrijk kocht alleen in het eerste kwartaal van 1934 meer dan 1,1 miljoen Japansche gloeilampen. Fietsen worden tegen 7 gulden aangeboden, horloges voor 15 gulden het kilo. Fiume ontwikkelt zich tot een regelrecht invoercentrum voor Japansche waren. Vierlampen-radio-apparaten worden daar, met luidspreker, voor 15 gulden verkocht.

Beste Japanse kunstzijdeweefsels worden in Marseille, buiten de belasting, maar met inbegrip van alle kosten voor verven, weven, pappen, transport, verzekering, verpakking en commissiegelden, goedkoper aangeboden dan de ruwe draad die in de fabrieken van Lyon wordt vervaardigd. Onlangs werd gemeld dat Japan in Engeland een montagefabriek voor rijwielen wil oprichten, waarvan de eindproducten tegen een groothandelsprijs van 12 s. 6 d. (ongeveer 5 gulden) op de markt zullen worden geëcoid.

Overgang tot kapitaalexport

Bij deze exportmethoden voegt Japan reeds de pging tot het forceeren van een uitgesproken kapitaalexport. Dat Japans economische betrekkingen met zijn kolonie Mandsjoekwo een geldkapitalistisch karakter dragen, is geen wonder. Zijn totale beleggingen beboopen daar 1135 miljoen yen. Daarvan werden alleen in 1933 al 461 miljoen geïnvesteerd. Eind April 1934 kreeg de Mandsjoerische staat van Japan een lening van nog 60 miljoen yen. Bovendien gaven Japanse banken een warénoredit van 20 miljoen yen. Daarvan waren niet minder dan 14 miljoen voor leveringen aan het Mandsjoerische leger bestemd.

Ook in China is het Japanse kapitaal in groote hoeveelheden belegd. Van 139 katoen-industrie-ondernemingen zijn er 45 in Japanse handen, en de modernste, want ze leveren bijna de helft van de Chineesche katoenen weefsels. Meer dan een vierde van het in de Chineesche kolenproductie belegde kapitaal is Japansch; daarbij is het aandeel van deze Japanse ondernemingen bijna een derde van de totale Chineesche kolenproductie.

Merkwaardiger dan deze feiten zijn de pogingen van Japan om door kapitaalexport direct in het Europeesche economisch gebied door te dringen. In het voorjaar van 1934 deed Japan de Turksche regering het aanbod, om door een krediet van 20 miljoen pond het Turksche vlootbouwprogramma over te nemen. Op dezelfde wijze bood Japan de Roemeensche regering aan, de volledige nieuwe uitrusting van het leger, met inbegrip van de oprichting van munitiefabrieken, onder contróle van Japanse beambten, over te nemen. De berekende kosten lagen 25% beneden de aanbiedingen van andere zijde. Bovendien beloofde Japan groote hoeveelheden hout en petroleum van Roemenië af te nemen.

De strijd om de textielmarkt.

Op het door crisis en stagnatie buitengewoon versmalde gebied van de wereldhandel, brengt de naar verhouding weinig omvangrijke buitenlandse handel van Japan de exporteurs van Europa en Amerika in opschudding, die om bijzondere bescherming roepen.

Tot een werkelijk strijdperk is tot nu toe echter alleen de textielmarkt geworden, waar de druk van de Japanse export trouwens ook in de cijfers duidelijk zichtbaar is. Het indexcijfer van de

de Duitsche en Engelsche textielproductie bewoog zich in 1933 nog omstreeks 10% onder de stand van 1928, terwijl die van Japan, ondanks een belangrijke teruggang in de productie van zijde, met 26,4% is toegenomen. Japan greep de Engelsche textielproductie, die de wereldmarkt beheerschte, met steeds grooter kracht aan. Weliswaar beschikte Engeland in 1933 nog over 587.964 weefstoelen, terwijl in Japan slechts 277.343 waren. Maar met een totale textieluitvoer van 2000 miljoen sq. yds. (vierkante yard) achterhaalde het in 1933 voor het eerst de Engelsche textieluitvoer met een overschot van rond 50 miljoen sq. yds. Engeland heeft het onderspit voor de Japanse textielindustrie. Het deed dat zelfs op zijn eigen hoofdmarkt, in Britsch-Indië. Zijn textieluitvoer daarheen liep van 1929/30 tot 1932/33 van 1235 tot 525 miljoen yard terug, terwijl de Japanse export naar deze markt in 1932/33 met 539 miljoen yard bijna onveranderd bleef en zoodoende 50% van de Indische invoer in ging nemen. Naar Indië ging in 1933 22% van de totale textieluitvoer van Japan. Daarbij komt nog 20,6% voor de uitvoer naar Nederlandsch-Indië, waar Engeland bijna heeltemal geen voet kon vatten. Volgens de stand van Februari 1934 achterhaalde de Japanse textieluitvoer naar Afrika eveneens de Engelsche, die alleen nog in Zuid-Amerika een wezenlijke voorsprong kon behouden. Daarvoor veroverde Japan meer dan 10% het vijfde van de Engelsche textielinvoer van Egypte, dat het zijn op drie na beste afnemers is en nog van zeer groote beteekenis voor de textielmarkt.

Met dezelfde kracht grijpt Japan ook de kunstzijde-markt aan. Het kwam voor het eerst in 1926 met een hoeveelheid kunstzijdeproducten van eenige beteekenis op de markt, en nam toen ongeveer 2% van de wereldproductie in. Voor 1933 werd zijn kunstzijdeproductie op ongeveer 38 mill. kg. d.i. op ongeveer 17% van de wereldproductie, geschat. Zijn export van kunstzijde-garen verdubbelde al tusschen 1930 en 1932. In 1933 exporteerde Japan voor 140,92 miljoen yen aan kunstzijdeproducten, waarvan 50% naar Azië, 23% naar Afrika, en 11% naar Australië. Japan neemt tegenwoordig na de U.S.A. de tweede plaats in onder de kunstzijde producerende landen. Het heeft Duitschland, Engeland en Italië, de belangrijkste kunstzijdeproducenten van Europa, reeds geslagen. Het heeft de

Britsch-Japanse handelsoorlog.

Onder de druk van deze feiten verlangde Lancashire van de Engelsche regering tegenmaatregelen. Deze kwamen met het uitvaardigen van voorschriften voor de contingentering van de invoer van textielproducten naar Engeland en de koloniën in begin Mei 1934, nadat voorafgesane onderhandelingen met Japan, daar ze zonder resultaat bleven, moesten worden afgebroken. De Japanners voelden zich — met recht — sterk genoeg, om Englands voorstellen voor de verdeling van de wereldtextielmarkt af te wijzen. Het nam ook de contingenteringmaatregelen, die het ongeveer 5% van zijn textieluitvoer kosten, kalm op, hoewel het door de in Januari 1934 afgesloten textielovereenkomst met Britsch-Indië reeds 10% van zijn uitvoer verloor.

Deze Japanse terughoudendheid is echter alleen schijn. Hij berust op een onvoorwaardelijk aanvaarden van de economische oorlog met Engeland. De Japanse regeering verschaftte zich tarief-volmachten met het oog op de "aanpassing", die tot het scherpste wapen tegen Groot-Brittannië kunnen worden. Hij bedreigde Engeland, bij een eventuele uitbreiding van zijn afsluitmaatregelen met de volkomen boycot van de katoeninvoer uit Indië, van de wolimport uit Australië, enz. In werkelijkheid is Japan in staat Engeland volkomen te slaan. Want zijn invoer uit het gehele Engelsche wereldrijk is groter dan zijn uitvoer daarheen, zooals het trouwens heelemaal -- een teken van zijn krachtige industriële opkomst, -- een passieve handelsbalans heeft. Zodoende heeft de Britsche regeering geen kans, dat de regeeringen der Dominions zich bij zijn actie tegen Japan zullen aansluiten. Aan katoen betrof Japan zowel uit de Vereenigde Staten als uit Britsch-Indië meer dan het aan waren afzette. Tegenover Indië heeft het katoenimport en warenexport in een vaste verhouding gebracht, zoodat het dus tegen verrassingen van deze kant is beveiligd. Het overgrote deel van zijn wolbehoefte dekte Japan op de Australische markt, die het de helft van zijn heele wolproductie afneemt, 75% meer, dan het naar Australië uitvoert.

Met het oog op deze toestand valt er met zekerheid op te rekenen, dat Engeland van een geforceerde handelsoorlog met Japan ook in de toekomst zal afzien. Japanse publicisten, zooals K.K. Kawakami in het Aprilnummer van het New-Yorksche tijdschrift "Foreign Affairs" (buitenlandsche zaken), kondigen met de grootste kalmte aan, dat Japan bij elke beperking van zijn invoer in bepaalde landen met een verandering van ruwstoffenleveranciers zal antwoorden. En dat is geen leeg dreigement. Japan is in staat, met behulp van handelsovereenkomsten met een groot aantal buiteneuropese landen een geheele verschuiving van zijn invoer te bewerkstelligen. Het kan niet alleen zijn exportartikelen tegen de laagste prijzen aanbieden, het kan ook de meest grootscheepsche garanties voor de afname van textiel- en andere ruwstoffen geven. En werkelijk gaan zijn overeenkomsten met verschillende Zuid-Amerikaanse staten in de richting om desnoods de geheele jaarproductie van wol, katoen, enz., af te nemen. Juist zoo zou Japan met gemak de heele Egyptische katoenoogst kunnen opkopen, als het de daarbij behorende invoerconcessies zou krijgen.

Japan is uit de engere kring van de Britsche, en heelemaal van de Europeesche handel, alleen te verdringen door het voor een groot deel prijs geven van de buiten-europese markt. En zoo blijft het ondanks alle zwakke afweermaatregelen van de oude kapitalistische landen, in de aanval.

De oorlogsverklaring aan het Europeesche kapitaal.

In Italië verscheen voor kort een brochure die de samenvatting van een aantal artikelen uit het grootste Japanse dagblad: "The Osaka Mainichi and the Tokio Nichi" gaf. Daarin leest men:

"Gij heeren Europeanen, en speciaal gij heeren Engelschen, hebt het u na de sterke industriële ontwikkeling in het eind van de afgelopen en in het begin van de tegenwoordige eeuw gemakkelijk gemaakt, gij hebt het levenspeil verhoogd en hebt op de werelduitvoermarkt als op een eeuwig recht gerekend. Nu staat de wereld echter niet stil, noch wacht hij op u, als gij niet met de tijd meegaat. Wij aarzelen niet, te verzekeren, dat de Engelsen en in het algemeen de Europeesche textielindustrie elke dag door de Japanse wordt godlagen, omdat gij hebt vergeten, dat de grondslag van alle handel is, tegen lage prijzen te verkoopen. De koopkracht van de meeste landen van de wereld, die uw klanten zijn, is tamelijk gering en wij zijn daarom van meening, dat het streven der Japanners, hun waren tegen de laagste prijzen te verkoopen, van algemeen menschelijk standpunt beschouwd, nuttiger is dan uw streven, de hoge prijzen te behouden. Gij Engelschen en Europeanen denkt aan uw winsten en de hoge levensstandaard van uw arbeiders, wij denken aan de noodzaak van werkverschaffing aan onze arbeiders en aan de noodzaak om te leven voor de miljoenen Aziaten, Afrikanen, Zuid-Amerikanen, onze klanten, die een meer dan bescheiden leven leiden. Als Japan deze volken een weefsel voor 2 deniers per yard kan verkoopen, waarom moeten ze daarvoor dan de Europeanen 4 of 6 deniers betalen?"

Deze woorden zijn die van het machtsbewuste Japanse kapitaal, dat het Westersche kapitalisme met zijn eigen logica slaat. Met dezelfde logica en menscheijheidsfrases heeft het Europeesche kapitaal eens het Europeesche handwerk vernietigd, heeft het zich later van de markten van achterlijke landen meester gemaakt, heeft het Azië zijn productiemethoden opgedrongen. Nu verheft het tegen de door hem voortgebrachte kracht dezelfde machteloze frazen van een economisch achterhaalde kleinburgermoraal, waarmee de ondergaande handwerkers zich tegen zijn concurrentie trachten te weren. Het moderne en tot meer in staat zijnde kapitaal van het Oosten verklaart met absolute zelfbewustheid het Westersche kapitalisme, zijn voortbrenger, de oorlog. En deze oorlogsverklaring is duidelijker dan alle uittalingen van de imperialistische militairen van de generale staf. In hun geest zal het Japanse kapitaal niet alleen strijden, het zal met hen het verzwakte Europeesche kapitalisme in het strijdperk van de internationale economie slaan.

De technische grondslagen van de Japanse expansie.

De Europeesche bourgeoisie wijst met angst en nijd op de "dumping" door de Japanse exporteurs. Met welk recht, valt te onderzoeken.

Allereerst moet er de nadruk op worden gelegd, dat

de verklaring van de kracht van de Japansche export niet met algemeene dumpingsfrasen is geleverd. Het is namelijk niet te ontkennen dat het Japansche kapitalisme de Europeesche industrie verre overtreft. Dat geldt voor alles voor de textielindustrie. De kosten van oprichting van een textielfabriek bedragen in Oost-Azië weliswaar het viervoud van die in Engeland, maar daarvoor kent Japan een veel sterker uitbuiting van zijn machinerie. De hypermoderne Japansche textielmachines lopen in de regel in het 8½ urig tweeploegenbedrijf, in het snelste tempo. Een tien jaar oude Japansche textielfabriek heeft gemiddeld 62000 arbeidsuren gemaakt, terwijl een gelijke Engelsche machine gemiddeld slechts 24000 uur is gebruikt. Het gemiddeld aantal arbeidsuren per spoel wordt voor Japan op wekelijks 100 aangegeven, tegen 40 in Europa. (1932). De intensiteit van het machinearbeidsuur is in Japan groter dan in Engeland. Een Japansche spoel levert in 48 uur gemiddeld 42 Engelsche ponden garen no. 40, een Engelsche daarentegen slechts 36 ponden. Met achtmiljoen spoelen doet Japan bijna hetzelfde als Engeland met 50.

De rationalisatie van de arbeid gaat in Japan zoo snel, dat ondanks het steeds stijgen der productie, het aantal arbeiders met 4,8 milioen bijna niet is veranderd. Terwijl er in 1929 in de katoenindustrie op 10000 spoelen nog 286 arbeiders waren, was dit aantal in 1933 tot 197 teruggegaan. In dezelfde periode steeg de arbeidsprestatie van een spinner met 35,6%.

De "valutadumping".

Terwijl de meest rationeële uitbuiting van mensch en machine, evenals het zich vastleggen op een betrekkelijk klein aantal garen- en weefselsoorten, zoowel in de katoen- als in de wol- en kunstzijde-industrie, de Japansche industrie alleen al op technische gronden in staat stelt de Europeesche concurrentie het hoofd te bieden, heeft Japan zich door zijn gecontroleerde inflatie een verder voordeel verschafte. Maar deze devaluatie verklaart het succes van zijn export niet in het minst, en Engeland kan het daar zeker geen verwijt van maken. Want in de eerste plaats vond de devaluatie van het pond sterling plaats voor die van de yen en ten tweede werd de yen weer op de basis van het pond gestabiliseerd. Het Engelsche voorbeeld heeft trouwens bewezen, dat inflatie alleen een korte opleving in handel en industrie veroorzaakt, terwijl deze zich in Japan op de lange duur doorzet. Het aankondigen van een eventuele nieuwe inflatie getuigt echter van de wil, de Japansche industrie zoo nodig opnieuw een morfinespuitje te geven, een experiment, dat Engeland nauwelijks zou navolgen.

Het Japansche loonpeil.

Een van de belangrijkste oorzaken van de goedkoopte van de Japansche export is de laagte van de Japansche loonen. De waar arbeidskracht is in Japan goedkoop te krijgen, al behoeft er dan ook niet zó'n groot verschil tussen de loonen in Duitsland, en Italië en die in Japan, als de Europeesche pers, in dienst van de loonsverlagingspolitiek, het wil doen voorkomen.

Het Japansche bureau voor de statistiek berekende een gemiddeld dagloon van 2,53 yen (een yen is 45 cent), voor 714.899 mannelijke en van 0,95 yen voor 729.000 vrouwelijke arbeiders. De bank van Japan registreerde als gemiddelde maandloon van mannelijke arbeiders in de metaalindustrie 59,81 yen (f. 27), in de levensmiddelenindustrie 42,88 yen (f. 19), in de chemische industrie 41,93 yen (f. 19), in de textielindustrie 39,05 yen (f. 14), en voor verschillende andere takken van industrie 44,95 yen (f. 20). De opgegeven loonen der vrouwen liggen tussen de 23,22 yen in de metaalindustrie en 15,22 yen in de textielindustrie (f. 10,45 en f. 6,85) en bereiken nergens 50% van die der mannen. Een nauwkeurige vergelijking van deze opgaven met de Europeesche loonen is niet mogelijk. In de eerste plaats wordt volgens een artikel van Oliver Lawrence in de Londensche "The Listener" van begin Maart 1934 een aanmerkelijk deel van het loon in natura betaald, en ten tweede is een belangrijk deel van de arbeidsters, zoo b.v. in de textielindustrie in kazernes ondergebracht, zoodat zij dus geen uitgaven hebben voor de woning.

Levenspeil.

De Japansche loonen komen overeen met een ander deel of levensstandaard dan die van de Europeesche arbeiders. Het stadsbestuur van Tokio stelde een gemiddeld arbeidersbudget op, dat 84 yen in de maand belooft. Dat is meer, dan met het gemiddelde inkomen van alle arbeiderscategorieën, behalve die van de metaalindustrie, overeenkomt. Het is wel om deze reden dat de Japansche statistiek er de voorkeur aan geeft om verschillende inkomstenberekeningen in de vorm van gezinsinkomsten te brengen. Zoo komt hij in een altijd nog duidelijk tendensieuze statistiek over inkomsten en uitgaven van 1000 huishoudingen tot een gemiddeld zuiver arbeidsinkomen van 77,97 yen (f. 35) en stelt vast, dat daarvan maandelijks nog 4,89 yen gespaard wordt. Dat is uiterst weinig, als men bedenkt, dat de spaarkas in Japan de sociale verzekering moet vervangen. Voor de benedenste categorie van de in deze statistiek begrepen huishoudingen, die een inkomen van minder dan 50 yen hebben, moet deze statistiek zelfs een maandelijks tekort van het arbeidsinkomen tegenover de uitgaven van 4,34

men vaststellen. Een vergelijking tusschen de Japansche loonindex en die der kleinhandelsprijzen laat zien, dat de toestand der Japansche arbeidersklasse bij een groeiende industrialisatie en een stijgende export, absoluut slechter wordt. Van November 1931 tot September 1933 daalde de loonindex van 89,7 op 84,7, terwijl de kleinhandelsindex van 130 op 147 steeg.

De waardevermindering van de yen heeft volgens Japansche opgaven geen invloed gehad op het levenspeil der arbeidersklasse, daar de prijs der noodzakelijke levensmiddelen onveranderd is gebleven. De vergelijking van loon- en prijsindex, zegt intusschen het tegendeel. Men moet daarbij echter in aanmerking nemen, dat de voor de Japansche arbeider noodzakelijke levensmiddelen beperkt blijven tot rijst, visch, thee en wat alcohol en dat de index van de rijstprijzen in de loop van 1933 aanmerkelijk is gedaald. De uiterst lage kosten van de reproductie van de waar arbeidskracht maken de lage Japansche loonen begrijpelijk. De historisch en door het klimaat bepaalde Oostersche levensstandaard in aanmerking nemende, kan, met het oog op de andere levensvoorwaarden in Europa, worden gezegd, dat de Japansche hongerloozen niet meer wezenlijk van die van breede Europeesche arbeidersmassas verschillen. Het Europeesche kapitalisme echter, is ondanks dat niet in staat tegen het Japansche loonpeil te concurreren, of men zou de geheele arbeidersklasse op het loon- en levenspeil van de Duitse "Landhilfe" moeten brengen, waar practisch alle loon is afgeschaft.

Vrouwen- en kinderarbeid.

De loonen van de mannelijke arbeiders zijn echter in Japan, minder dan in andere landen, de graadmeter voor de toestand van het proletariaat, omdat de Japansche fabrieksbevolking voor meer dan 50% uit vrouwen bestaat, die nog niet eens de helft van het door de mannen verdiende loon krijgen, en die niet alleen in kazernes zijn ondergebracht, maar ook in de fabrieken geheel worden verzorgd, zoogenaamd tegen vergoeding van de door de ondernemer gemaakte onkosten. Kinderen van de leeftijd van 12 tot 16 jaar, worden volgens ambtelijke gegevens, voor meer dan 10% te werk gesteld. Over het talrijke gebruik van nog jongere kinderen worden geen opgaven verstrekt.

Feodaal-kapitalisme.

Het feit, dat rijst het hoofdvoedsel der arbeidersklasse is, vermindert het Japansche loonpeil in een mate, die,

Ter bevestiging van de meening, dat de Europeesche hongerloozen niet meer ver van die der Japansche arbeiders zijn verwijderd, diene, dat in Lancashire de Japansche loonvoorsprong tegenover de ongeschoolde Engelsche arbeiders op hoogstens 12 tot 13% wordt geschat.

De permanente landbouwcrisis.

Zooals overal, waar men deze zelfde verhoudingen aantreft, wordt ook in Japan de toestand der boeren in een zeer snel tempo slechter, daar hen behalve het juk van de feodale, ook nog dat van de kapitalistische uitbuiting werd opgelegd. Reeds in het begin van de wereldcrisis kwam het bij het land tot vrij hevige uitbarstingen, tengevolge van een loonsverlaging van 20% en de terugkeer van vele ontslagen fabrieksarbeiders. De in 1931 optredende conjunctuur bracht geen afdoende verbetering. De prijzen van belangrijke landbouwproducten, zooals rijst, boonen, thee, ruwe zijde, bleven bij de waardedaling van de yen achter. In de loop van 1933 kwam deze ontwikkeling opnieuw op een critiek punt, zoodat de regering in de herfst van 1933 door een rijstopkoop op groote schaal, de toestand op het land trachtte te verbeteren, echter zonder veel succes. In juni 1934 gaf de keizerlijk-Japansche landbouwmaatschappij alarmeerende tijdingen. Hij stelde vast dat 10 tot 15% der boeren voor eigen gebruik geen rijstvoorraden meer bezaten en dat in de streken der zijderupsenteelt het percentage der hongerenden nog grooter was. Verder werd bekend, dat de boeren soms de rijstschuren der regering met geweld openden en de voorraden van de staat verdeelden. De oorzaken van de ellende op het land kunnen niet door de regering worden weggenomen. Sterke prijsverhogingen van de rijst zouden het onmogelijk maken de tegenwoordige loonen te handhaven en daarmee de geforceerde aanval op de wereldmarkt in gevaar brengen. Bovendien kan de ellende der boeren niet zoozeer door hoge rijstprijzen, als wel door opheffing van de pachtslavernij worden bestreden. En de heerschende klasse van Japan zal de basis van zijn economische macht niet zelf vernietigen. Met het oog op dit feit komt de werkende boeren in Japan een bijzondere sociale betekenis toe. Het vraagstuk van het nederwerpen van de heerschende machten in Japan is, evenals in het Rusland van voor 1917 niet alleen een kwestie van de strijd van de arbeidersklasse, maar eyengoed van die van de boeren, die rond 54% van de bevolking van het land uitmaken. Zoolang het de heerschende klassen van Japan gelukt, de feodaal-agrarische basis van het land te handhaven, zijn zij niet alleen binnenlandsch-politiek veilig, maar ook op de wereldmarkt in een uiterst voordeelige positie.

De Japansche staat.

Door de nauwe bloedverwantschap en de versmelting van de feodale en de kapitalistische machten, die door door overleving bewaarde godsdienst en zeden, evenals door hun belangen ten nauwste met de staat zijn vervlochten, is de Japansche staat politiek en economisch volkomen tot hun werktuig geworden. Dat blijkt niet alleen uit de imperialistische veroveringspolitiek op het Oost-Aziatische vasteland, die verstrekkende machts- en politieke doeleinden dient. Dat blijkt ook uit de ondersteuning

voor het Europeesche kapitalisme, zelfs bij dezelfde of nog groo-
tere verarming van "zijn" arbeidersklasse onbereikbaar blijft. De groo-
te verbreiding van vrouwen- en kinderarbeid, die voor het berei-
ken van het bestaanminimum de arbeid van het geheele gezin nood-
zakelijk maakt, drukt de "loonkosten" ver naar beneden.

De intense uitbuiting van de Japansche arbeidersklasse
in het productieproces wordt sociaal mogelijk, doordat het Japan-
sche kapitalisme over een bijna onbeperkt uit te breiden reserve-
leger beschikt. Alleen al door de sterke bevolkingstoename, val-
len het jaarlijks ongeveer 200.000 arbeidskrachten toe. Aan de an-
dere kant echter vormen de sterk verarmde boeren, die het grootste
deel van de Japansche bevolking uitmaken, een onuitputtelijk men-
schenreservoir.

Deze boeren leven in voor-kapitalistische arbeids- en
uitbuitingsverhoudingen. Daar de Japansche bourgeoisie niet is
opgegroeid in de strijd met de feodale krachten, maar door de
deeling van de heerschende feodale klasse ontstond, is de feo-
daal-agrarische basis van de Japansche maatschappij in zeer veel
opzichten blijven bestaan. De meeste families van de feodale adel
zijn tegelijkertijd de groote industriebaronnen, en profiteeren van
de uitbuiting der boeren, die eigenlijk lijfeigenen zijn. De feoda-
le afhankelijkheid van de Japansche boeren, is, evenals in groote
deelen van China, achter het stelsel van pacht in natura verbor-
gen. Het is gebruikelijk, dat de Japansche Boer 50% van de op-
brengst van zijn oogst als pacht aan de grondheer afstaat. Daar
dus de hoogmoderne industrie en de half-feodale plattelandseco-
nomie zeer eng met elkaar zijn verbonden, profiteert het Japan-
sche kapitalisme onmiddellijk van de feodale uitbuiting der boe-
ren. Het strijkt die extrawinsten op, die in de overige koloniale
gebieden het imperialistische kapitaal door de uitzuiging van
de voor-kapitalistische producenten toevallen, zonder dat het
de feodale klasse en allerlei andere tusschenpersonen hoeft te
betalen, wat het Europeesche kapitaal wel moet. Hoewel de win-
sten van de Japansche ondernemingen gedeeltelijk fabelachtig zijn,
(in de kunstzijdeindustrie b.v. kunnen jaarwinsten van 75% als
regel worden beschouwd), staat het Japansche kapitaal bovendien
een belangrijke feodale grondrente ter beschikking, die het in
de internationale concurrentiestrijd kan aanwenden.

Ook in dit opzicht kan nauwelijks van een "sociale dum-
ping" worden gesproken. Het Japansche kapitaal buit alleen maar
zijn positie uit, die het de methoden, die anders door het impe-
rialistische kapitaal in het koloniale gebied worden toegepast,
in de hand gaf.

Voor de arbeidersklasse in China zijn de oude feodale
verhoudingen tot een nog knellender boel geworden. De band met
het land maakt aan de eene kant ondanks de grootste ellende de
verzorging van de werklozen "overbodig". Aan de andere kant
vindt de aanwerving der arbeiders meestal in half-feodale vormen
plaats. Agenten van groote ondernemingen verzamelen in de dor-
pen heele scheeps- en treinvrachten "werklustigen" die dan onmid-
delijk een voorschot wordt uitbetaald, nadat ze zich tot enkele
jaren arbeid hebben verplicht. Deze maak wordt in de regel met
het familiehoofd behandeld, zodat zich dus uit de patriarchale
familieverhoudingen een milde vorm van menschenhandel heeft ont-
wikkeld.

van de Japansche export door de staat. Hoewel de staatsmishou-
ding door de militaire lasten enorm wordt bezwaard -- op de
voorloopige begroeting 1934/35 omvatten zij niet minder dan 45%
van alle staatsuitgaven -- staan de Japansche staat nog groote
bedragen voor het steunen van de export ter beschikking. Ten
eerste hebben de Japansche scheepvaartmaatschappijen veranderlijke
tarieven. Als ten gevolge van de vracht de Japansche waren op
een ver verwijderde markt duurder dan ten minste 5% beneden de
laagste concurrentieprijsen zouden moeten worden verkocht, zet
een verlaging van de vrachtprijsen, eventueel tot aan hun volko-
men verdwijning, in. De verliezen van de scheepvaartmaatschappijen
worden echter door de staat door middel van groote toelagen gedekt.
Eerst dit systeem behelst een werkelijke dumping. Deze dumping is
mogelijk, doordat de Japansche industrie met groote winsten werkt.
De toenemende staatsuitgaven worden niet uit hogere belastingen,
maar uit grotere leeningen bestreden. Van meer dan 2.1 miljard
yen uitgaven op de nieuwe miljoenennota worden niet minder dan
1 miljard door schuldbekentenissen van de staat opgebracht, ter-
wijl de belastingen nog niet ten volle 700 miljoen yen opbrengen.
De Japansche staatsschuld bedraagt 10 miljard. Men moet afwach-
ten, of het de regeering op de duur zal gelukken, dit financie-
ringssysteem dat elke andere staat zou ruïneeren vol te houden
en aan de andere kant, ook het evenwicht op het platteland, zij
het ook met geweld, te handhaven.

Bij de methode van de transportdumping komen verder nog
de methoden van een indirecte staatssteun aan de industrie door
middel van de opdrachten in de staat. Voor wapenleveringen,
spoorwegaanleg, enz., die de staat in uitvoering geeft, worden
extraprijzen betaald, waardoor de betrokken ondernemers in staat
worden gesteld, de exportprijsen laag te stellen. Voor de zijde-
en staalindustrie werd dit systeem wettig erkend.

Onderzoekt men het karakter van deze methoden van het
geven van exportpremies door de politiek van de aanpassing der
transportkosten en door de extrabetaling van de leger- en staats-
opdrachten, dan komt men tot de volgende oorzaak: De exportkracht
van Japan is het gevolg van zijn buitengewoon sterke kapitaals-
concentratie, die reeds door de wijze waarop het Japansche indus-
trialisme ontstond, wordt verklaard. Vele ondernemingen werden
door de staat opgericht, om nadat ze rendabel waren geworden, aan
het particuliere kapitaal te worden afgestaan, en wel zonder
uitzondering in het familiebezit van de krijgsadel. Vijf familie-
concerns, in handen van de oude krijgsadel, beheerschen ongeveer
75% van de geheele Japansche industrie. Deze is bovendien uiterst
straf gekartelleerd, zodat in Japan zoo'n regelrechte vervlech-
ting van alle ondernemingen, zoowel onderling als met de staat
bestaat, als verder alleen in Sovjet-Rusland wordt aangetroffen.
De financiering van de staat aan de eene en de financiële be-
gunstiging van de export door de staat aan de andere kant, is
dus een konsekwente, georganiseerde handeling van het Japansche
kapitalisme.

Deze indruk wordt nog versterkt door de organisatie
van het heele exportwezen door de staat. Niet alleen worden de
prijzen, de hoeveelheden en de kwaliteit van de uitvoerproducten

vanuit een centraal punt vastgesteld, maar daarenboven het bewerk van de buitenlandse markten en de leiding van de exportstroom zelf, geconcentreerd en georganiseerd. Het Japanse kapitalisme heeft het in veel hoger mate dan welk ander kapitalistisch land ook klaargespeeld, als georganiseerd kapitaal zich van de staat meester te maken en als georganiseerde groep de nationale concurrentie van het buitenland tegemoet te treden.

Slot. - Het Japanse kapitalisme heeft de wereldmarkt niet alleen betreden, maar het heeft ook de wereldmarkt betreden.

Hier kon noch een alles-vattend materiaal, noch een werkelijk algemene analyse van het Japanse kapitalisme worden gegeven, maar alleen aanknopingspunten daarvoor. Het zal echter wel duidelijk zijn geworden, dat de macht van het jonge Japanse kapitalisme niet alleen in de geforceerde toepassing van de algemeen bekende kapitalistisch-imperialistische methoden, maar ook in de bijzondere structuur van zijn uitbuitingsproductie ligt.

Japan zal zich stellig niet aan de tegenstellingen van zijn eigen ontwikkeling kunnen onttrekken, zoo min aan de wetten van de tegenstrijdige winstproductie zelf, als aan de tegenstelling tussen de modernistische kapitalistische productie en de feodale toeëigening op het gebied van de landbouw. Maar zoolang het in staat is, zijn sociale toestanden te handhaven en zich de dubbele basis van zijn winstproductie te verzekeren, zoolang zal het ook in staat zijn, een nieuwe crisis te overwinnen. Het is pas aan het begin van zijn geweldige imperialistische aanval, die het ook militair en economisch tegen het oude wereldkapitaal richt. Het is waarschijnlijk, dat het uit de komende strijd als overwinnaar tevoorschijn zal komen en tot de beslissende kracht van de wereldkapitalistische ontwikkeling van de naaste toekomst wordt, als het niet door de opstand van het internationale proletariaat de ney pas wordt afgesneden, als het niet door de pan-aziatische beweging en de revolutie wordt teruggeworpen.

Mededeelingen. - Het Japanse kapitalisme heeft de wereldmarkt niet alleen betreden, maar het heeft ook de wereldmarkt betreden.

Degenen, die "GRONDBEGINSELEN" van ons in commissie hebben, worden verzocht, zoo spoedig mogelijk de reeds verkochte exemplaren af te rekenen, want er moet spoedig geld zijn.

Men kan de grondbeginseelen bestellen bij de bezorgers van het "Nieuw Peramateriaal" 50 c. per post 60 c.

We wijzen de verschillende ontwikkelingscursussen op onze uitgaven: "Marxisme en Darwinisme" (10 c.), "Beweging van het kapitalistische bedrijfsleven" (10 c.).

Verkrijgbaar à 15 c. per nummer "Council Correspondence" uitgave van de "United Workers Party" (Amerika). Per post 18 c.

Verbetering verantwoording vorig nummer: H.P. te A. 1.52½ L.B. te A. 1.50

A3

B4

A4

B5

A5